

Gombhoz a kabátot

Massányi Kinga egy nagy múltú gombkészítő dinasztia harmadik generációs képviselője, aki bár kiterőkel teli úton került a vezetői székbe, örömmel és lelkesedéssel viszi családi hagyatékát, mely apáról fiúra öröklődött, majd öt évvel ezelőtt rá szállt, és reméli, a sor nála sem ér véget.

Hogyan indult a Massányi Művek?

A vállalkozást 1932-ben a nagyapám, Massányi József alapította. Felvidékről jött Budapestre, több mesterséget is kitanult, állandóan kereste az újat. Amikor gombokkal kezdett foglalkozni, nem volt konkurenciája, meglátta a lehetőséget és „bejött neki”. Mindent maga talált ki, a gépeket is, melyek még ma is működőképesek. Az édesapám 1984-ben, a nagyapám halálakor vette át a céget, és egészen 2006-ig vezette. Akkor ő már nem érzett motivációt, és megkérdezte, szeretném-e folytatni. Egy hét gondolkodás után úgy döntöttem, igen.

Korábban nem érzett indíttatást, az édesapja nem terelgette ebbe az irányba?

Más beállítottságú vagyok, engem mindig is az alkotótevékenység foglalkoztatott, és ezt a szüleim korán felismerték, ezért hagyták, hogy azt tanuljam, ami igazán érdekel, soha nem gyakoroltak rám nyomást a családi üzlet miatt. Bölcsészdiplomám van, de kitanultam a fényképésmesterséget és az újságírást is, melyben közel tíz évig dolgoztam – imádtam a média világát, a nyüzsgést, nagyon szerettem abban a közegben mozogni.

Nehéz volt beáldozni azt az életformát?

Nem érzem, hogy áldozatot hoztam volna. Abban pedig biztos voltam, hogy nem hagyhatom veszni közel nyolcvan év munkáját, mert fontosnak tartom ezeket az értékeket. Igaz, lemondtam valamiről, de cserébe újat kaptam. Mivel korábban sosem foglalkoztam üzletvezetéssel, akadtak olyan új feladatok, mint például a marketing, amit meg kellett tanulnom, de többekévesb belejöttem. Szerencsére nem kellett mindent előlről felépítenem, viszont szükség volt újításokra, de én is – akárcsak a nagyapám – innovatív vagyok, így ez könnyen ment.

Egyedül vezetí a céget?

Nem, a volt férjemmel, aki régóta itt dolgozik. Egyébként ez is közrejátszott abban, hogy korábban nem akartam beszállni, mert nem tartom szerencsésnek, hogy egy pár rendszeresen huszon-

„Nem akartam veszni hagyni közel nyolcvan év munkáját”

négy órát egymással töltsön. Viszont mióta megszűnt ez a családi kötelék közöttünk, nagyon jó barátságban vagyunk – együtt járunk triatlonversenyekre, maratonokra – és mindez a munkakapcsolatban is megmutatkozik: remekül működünk együtt. Nem ő az „irányítójátékos”, viszont a szakmai részt tökéletesen végzi.

lanná tenni egy gyereket, ha a saját akaratunkat ráerőltetjük. Éljék ki magukat, csinálják, azt, amit szeretnek. A legnagyobb dramaturgnak tanul, a középső nyelvekben jó, a kicsinek is művészi ambíciói vannak. Hárman majdcsak összehoznak valamit. Természetesen azért belelátunk a cég életébe. Ha kell, be is segítenek – én is készítettem gyerekként gombokat –, de komolyabban még nem foglalkoznak vele.

Hosszú távra tervez?

Azért dolgozom, hogy a cég a piacon tudjon maradni – hiszen az olcsó munkaerővel előállított kínai termékek ide is betörnek –, de nem akarunk és nem is fogunk velük versenyezni. Éppen ezért folyamatosan újítunk, igyekszünk több lábbon állni. Rengeteg ötletem van. Renováljuk az üzemet, az üzletet, az irodákat, a „színháztermet”, és újra elkezdjük a felolvasószínházat. A pincében, autentikus környezetben létreho-

Vannak gyermekei?

Igen, három is. Két lány és egy fiú.

Öket izgatja a cég?

Egyelőre még nem és nem is vagyok híve annak, hogy kényszerrel vagy bármilyen ráhatással efelé hajtsam őket. Szerintem pont azzal lehet boldogta-

zunk egy gombmúzeumot, és folytatjuk az olyan tevékenységeket is, mint a tetovált textilek, vagyis a fotó alapján hímzett szövetek készítése. Bizom benne, hogy a cég lassan, de biztosan halad tovább, az állóképessége már megvan, és remélem, a századik évfordulón valamelyik lemenőm átveszi a stafétát. **Hn**